

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobců: a) **K. B.**, narozená dne X, státní příslušnost Ruská federace,
b) nezl. **Ch. B.**, narozený dne X, státní příslušnost Ruská federace,
c) nezl. **L. B.**, narozená dne X, bez státní příslušnosti,
d) nezl. **Z. B.**, narozený dne X, bez státní příslušnosti,
všichni bytem X,
žalobci b), c), a d) jednající prostřednictvím žalobkyně a),

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolu 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2023, č. j. OAM-889/ZA-ZA11-D02-2023,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2023, č. j. OAM-889/ZA-ZA11-D02-2023, jímž byla podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“) shledána nepřipustnou jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalovaný rovněž rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Spolková republika Německo.

Žaloba

2. Žalobci v podané žalobě žalovanému vytýkali, že vydal napadené rozhodnutí v rozporu s § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, které bylo nedostatečně odůvodněno. Žalobci dále poukázali na rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 3 pododstavcem 2 a čl. 17 Dublinského nařízení, neboť žalovaný přesvědčivě nevyloučil existenci systémových nedostatků a nedostatečně zkoumal důvody pro to, aby o žádosti o mezinárodní ochranu mohlo být rozhodnuto v České republice s ohledem na vazby žalobců v ní. Žalobci rovněž namítali porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně práv a základních svobod, neboť žalovaný nedostatečně posoudil ochranu práv dítěte a nerespektoval právo na rodinný a soukromý život.
3. Žalobci namítali, že žalovaný při svém rozhodnutí nedostatečně zohlednil jejich rodinný život, a především zájem dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož musí být nejlepší zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí. Podle Obecného komentáře Výboru OSN o právech dítěte č. 14 z roku 2013 je nejlepší zájem dítěte definován jako základní právo dítěte, základní interpretační princip a procesní pravidlo, přičemž povinnost jej respektovat váže všechny složky státu. Žalobci dále zdůraznili, že při posuzování nejlepšího zájmu dítěte mají složky státu vzít v úvahu následující aspekty: názor dítěte, identitu dítěte, zachování rodinného prostředí a vztahů, péči o dítě, ochrana a bezpečí dítěte, zranitelnost dítěte, právo dítěte na nejvyšší dosažitelnou úroveň zdravotního stavu a právo dítěte na vzdělání. Žalobci b), c) a d) přitom splňují definiční znaky dítěte podle čl. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť jsou mladší osmnácti let. Žalobci s odkazem na bod 13 preambule Dublinského nařízení uvedli, že se žalovaný nejlepším zájmem dítěte podrobněji nezabýval, pouze stručně konstatoval, že se jedná o právně neurčitý pojem a uvedl definici tohoto pojmu podle Národního akčního plánu transformace a sjednocení systému péče o ohrožené. Podle názoru žalobců žalovaný zjevně vycházel z dokumentu o nejlepším zájmu dítěte dostupném na webu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, nicméně zamlčel pasáž, podle níž je zájem dítěte ve smyslu vnitrostátních předpisů nutné vykládat ve smyslu mezinárodních smluv. Žalobci dále vyjádřili své přesvědčení, že primárním východiskem pro určení nejlepšího zájmu dítěte měla být Úmluva o právech dítěte.
4. Žalobci zastávali názor, že v nejlepším zájmu dítěte je zachování celistvé rodiny, kterou tvoří žalobci a M. B., partner žalobkyně a). Žijí spolu v jedné domácnosti, rodiče společně pečují o všechny děti a žalobkyně a) se svým partnerem čeká další dítě. Žalobci b) a c) sice mají jiného otce, ten se však o ně nestará a není s rodinou v kontaktu. Podle názoru žalobců je nejlepším zájmem třech nezletilých žalobců vyrůstat ve stabilním rodinném prostředí, které jim poskytne základní životní potřeby, zázemí a vzdělání. Oproti tomu přesunem do Německa by došlo k rozdělení rodiny, žalobci nemají v Německu žádné zázemí, práci ani bydlení a byli by pravděpodobně nuceni znovu žít v pobytových zařízeních, jednalo by se tedy o mnohem méně stabilní prostředí než v České republice. Proto je v nejlepším zájmu dítěte, aby rodina mohla zůstat po dobu řízení o mezinárodní ochraně nerozdělená na území České republiky. Žalobci připomněli, že ve správním řízení tvrdili skutečnosti prokazující jejich vazby na Českou republiku. Žalobkyně a) žije dlouhodobě s M. B. a v roce 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uzavřeli muslimský sňatek, který sice nelze považovat v České republice za právoplatně uzavřené manželství, nicméně prokazuje dlouhodobost a opravdovost jejich vztahu. V roce 2021 se jim narodil žalobce d). M. B. má v České republice udělenou mezinárodní ochranu, a proto celá rodina žije od roku 2022 v České republice, kde mají zázemí. Podle názoru žalobců měl žalovaný příslušnost posoudit podle čl. 9 Dublinského nařízení, neboť žalobkyně a) má v České republice rodinného příslušníka požívajícího mezinárodní ochrany, a proto je pro posouzení žádosti příslušná Česká republika. Žalobci označili za vnitřně rozporné spekulace žalovaného o trvalosti vztahu žalobkyně a) a M. B., neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí pochyboval o trvalém vedení společné domácnosti s ohledem na maximální možnou délku pobytu M. B. v Německu a zároveň uvedl, že M. B. může za rodinou jezdit, díky čemuž nedojde k rozdělení rodiny. Podle názoru žalobců tímto žalovaný účelově vyložil realitu podle své libosti v neprospěch žalobců, a přitom nijak nerespektoval jejich rodinný život ani nejlepší zájem nezletilých dětí.

5. Žalobci dále upozornili na možnost odchýlení se od kritérií příslušnosti, tzv. diskreční pravomoc, která je upravena v čl. 17 Dublinského nařízení. Žalobci požádali o využití diskreční pravomoci a posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky. Žalobci s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, uvedli, že žalovaný nevzal v potaz jejich vztah k České republice v celé jeho hloubce a nezabýval se nejlepším zájmem dítěte. Žalobci zastávali názor, že úzká vazba jejich rodiny na Českou republiku ve spojení se zohledněním nejlepšího zájmu jejich dětí tvoří případ hodný zvláštního zřetele a využití diskreční pravomoci odůvodňují. Žalobci připomněli, že žalovaný při výkladu čl. 17 Dublinského nařízení odkázal na judikaturu správních soudů, podle které je čl. 17 Dublinského nařízení možné aplikovat pouze v případech, kdy je dána příslušnost podle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, přičemž v případě čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení nelze diskreční oprávnění využít. Žalobci tento výklad čl. 17 Dublinského nařízení považovali za rozporný se zněním preambule, podle níž má mít každý členský stát možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti tak, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky, příbuzné nebo jiné členy rodiny. Je tak možné učinit zejména z důvodů solidarity a z humanitárních důvodů. Žalobci uvedli, že se v jejich případě o takové důvody jedná, neboť žalobkyně a) má tři nezletilé děti a je opětovně těhotná, přičemž v případě transferu do Německa nelze zaručit zabezpečení životních potřeb žalobců a dobrého výchovného prostředí. Žalobci považovali judikaturu Nejvyššího správního soudu k dané otázce za formalistickou a rozpornou s proklamovanou povinností členských států řídit se při veškerých rozhodovacích činnostech nejlepším zájmem dítěte. Výklad Nejvyššího správního soudu totiž uplatnění nejlepšího zájmu dítěte přímo vylučuje v jakémkoli případě. Žalobci se proto obrátili na zdejší soud s tím, že dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu je nesprávná a měla by být překonána.
6. Žalobci dále zastávali názor, že v případě návratu do Německa budou vystaveni ponižujícímu či dokonce nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Závěr žalovaného, že v Německu nedochází k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, vycházel pouze z toho, že na úrovni Evropské unie a UNHCR nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky. Žalobci považovali argumenty žalovaného za obecné a poukázali na skutečnost, že žalovaný za plnohodnotný podklad použil pouze zprávu Německo, Informace OAMP ze dne 30. 5. 2023. Žalobci uvedli, že žalovaný tento dokument využil způsobem, ze kterého není možné jakkoli posoudit, zda skutečně v Německu dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, a to přesto, že byl Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k takovému postupu povinen na základě čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalobci odkázali na zprávu Asylum Information Database z dubna 2023 s tím, že v Německu není vždy v rámci azylového řízení zajištěna dostatečná péče o zranitelné osoby. Žalobci zdůraznili, že těhotnou matku s třemi nezletilými dětmi za zranitelnou osobu lze považovat. Žalobci odkazovaná zpráva uvádí případy, kdy svobodné ženy neměly zajištěné ubytování odděleně od mužů. Žalobkyně a) ve správním řízení rovněž vyjádřila obavy z transferu do Německa, mj. proto, že jí pronásleduje rodina bývalého manžela, neboť se s ním rozvedla a vzala si muže, který je z Kazachstánu, nikoli z Čečenska. Žalobkyně a) proto čelí výhrůžkám smrti a obává se, že by v Německu nebyla před tímto ohrožením v bezpečí. Uvedené platí tím spíše, že by nemohla být se svým partnerem, ale byla by ve styku s jinými muži, kteří by jí mohli ublížit. Žalobci rovněž považovali za problematickou délku azylového řízení v Německu, neboť posouzení žádosti trvalo celých sedm let, během kterých ztratili veškerou naději a rozhodli se odejít do České republiky. Dlouhá doba řízení je dána velkým počtem žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobci měli za to, že žalovaný nedostatečně posoudil závažnost jejich obav ze systémových nedostatků azylového řízení v Německu, čímž napadené rozhodnutí zatížil procesní vadou.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky neprokazují, že by porušil zákon o azylu, správní řád či Dublinské nařízení. Žalovaný trval na zákonnosti a správnosti svého rozhodnutí, neboť má za to, že bylo řádně odůvodněno a vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný dále konstatoval, že ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobkyně a) podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 23. 1. 2015 na území Německa. Z provedené lustrace vyšlo současně najevo, že žalobkyně a) podala tuto žádost v Německu jako v prvním ze států vázaných Dublinským nařízením. Žalovaný dále uvedl, že ve smyslu čl. 3 odst. 2 byla dovozena příslušnost Německa k projednání žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany a dne 4. 7. 2023 požádal žalovaný Německo o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou Německo ve své odpovědi ze dne 19. 7. 2023 uznalo. Žalovaný proto zastával názor, že Německu ve smyslu čl. 18 Dublinského nařízení vznikla povinnost žalobce převzít na své území a posoudit žádost, kterou podala žalobkyně a) dne 29. 6. 2023 na území České republiky. Žalovaný zdůraznil, že napadené rozhodnutí se opírá o bezprostředně závazné nařízení Evropské unie tvořící součást komunitárního práva, a proto bylo nezbytné, aby žalovaný postupoval při svém rozhodování v souladu s vnitrostátními předpisy, legislativou Evropské unie a mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána.
8. Žalovaný k námitce týkající se rozdělení rodiny žalobců zdůraznil, že k rozdělení rodiny došlo již v minulosti na základě vlastního rozhodnutí žalobkyně a), následkem čehož je nyní stanovena příslušnost Německa k posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci by k úpravě svých rodinných poměrů neměli zneužívat azylového řízení, které k těmto účelům neslouží, ale měli by využít institutů, které nabízí zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), který je naopak k řešení této problematiky primárně určen. Žalovaný pokračoval, že v případě splnění všech náležitostí žalobcům nic nebrání v podání žádosti o sloučení rodiny s partnerem žalobkyně a) podle zákona o pobytu cizinců z území Německa. Ačkoli si byl žalovaný vědom, že Česká republika udělila partnerovi žalobkyně a) mezinárodní ochranu, připomněl, že žalobkyně a) nepodnikla pro sloučení rodiny na území České republiky žádné kroky, namísto toho účelově vyčkávala na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vydání rozhodnutí ze strany úřadů Německa, z jehož území vycestovala až ve chvíli, kdy se začala obávat deportace do své vlasti. Žalovanému se proto jevila žalobní námitka jako účelová, neboť rozdělení rodiny žalobců nemůže být k tíži správnímu orgánu ve chvíli, kdy k němu došlo na základě vlastního rozhodnutí žalobkyně a), jejíž partner navíc může za rodinou stejně jako v minulosti nadále jezdit. Žalovaný dále uvedl, že se ve věci jedná o uplatnění bezprostředně závazného Dublinského nařízení a Německo coby členský stát Evropské unie je považováno za bezpečnou zemi původu dodržující své mezinárodní závazky. Žalovaný si podle svého názoru obstaral podklady dostatečné k posouzení, zda v případě Německa existují závažné důvody k podezření, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům stran azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný po zhodnocení podkladů dospěl k závěru, že k systematickým nedostatkům azylového řízení v Německu nedochází a žalobcům nehrozí nelidské či ponižující zacházení. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno napadené rozhodnutí, a proto soudu navrhl zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobci se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona, z nichž vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet i bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci podali dne 29. 6. 2023 žádost o mezinárodní ochranu. Žalobkyně a) poskytla dne 4. 7. 2023 údaje k této žádosti, přičemž uvedla, že ona a žalobce b) jsou občany Ruské federace, a že narození žalobců c) a d) (narozených v Německu) v Ruské federaci nenahlásila. Žalobkyně a) je Čečenka, žalobce b) je Inguš po otci, žalobci c) a d) jsou Kazaši, všichni žalobci vyznávají islám. Žalobkyně a) dále uvedla, že je rozvedená, se současným partnerem, který žije v České republice a je otcem dvou mladších dětí, není v manželství. Žalobkyně a) pokračovala, že nezná státní příslušnost žalobců c) a d). V letech 2014-2022 pobývali žalobci v Německu coby žadatelé o azyl, víza ani povolení k pobytu v jiných státech nemají udělena. Z Německa žalobci vycestovali v srpnu 2022 kamionem, měli přitom průkazy žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Do České republiky žalobci vycestovali dne 23. 6. 2023 v kamionu z Moskvy, převaděč vzal pasy a slíbil jejich navrácení. Dne 29. 6. 2023 žalobci přicestovali do České republiky a tentýž den požádali o mezinárodní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ochranu. Žalobci jsou zdraví, neužívají žádné léky. Žalobkyně a) dále uvedla, že nikdy nebyla odsouzena, ale několikrát byla zadržena a vyslýchána policií, která po ní žádala donášení na jiné osoby. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že se nemůže vrátit do své země, neboť utekla z Čečenska za mužem, který není čečenské národnosti, přičemž kvůli tomu může být i zabita. Dalším důvodem je skutečnost, že současný partner žalobkyně a) je hledán Interpolem. Žalobkyně a) uvedla, že by se chtěla vzdát ruského občanství. V Německu měla problém s Čečenci, protože její současný partner není Čečenec, a proto byla přestěhovaná do jiného zařízení.

13. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 7. 2023 žalobkyně a) připustila, že v České republice je od srpna 2022, není proto pravda, že byla v Rusku. Nepravdivé údaje uváděla, protože se bála vyhoštění, kterého se bojí stále. Žalobkyně a) dále uvedla, že cestovní podklady získala přes svou sestru, která doklady vyřídila v Moskvě. Doklady má pouze žalobce b), neboť žalobci c) a d) se narodili v Německu a nemohou získat pas v Ruské federaci. Platnost pasu žalobců a) a b) již vypršela. Žalobkyně a) dále uvedla, že s vyřizováním rodných listů žalobců c) a d) byly potíže, neboť potřebné doklady ukradl R. G. S ním v roce 2014 přijela žalobkyně a) z Kazachstánu do Německa a uzavřeli spolu muslimský sňatek. R. G. a její současný partner M. B. byli přátelé. R. G. chtěl žalobkyni a) vzít žalobce b) a c) a odjet s nimi do Turecka, nicméně v České republice se žalobkyně a) únosu dětí nebojí. S prvním manželem, Čečencem, žalobkyně a) v kontaktu není, chce jí zabít. Policie v Čečensku ji obvinila z finančních příspěvků zakázaným skupinám a vyslýchali ji. V Německu byla na výsledku jednou kvůli jejímu současnému partnerovi, řekli jí, že je kvůli němu taky nebezpečná. Po svatbě s M. B. v roce 2018 žili všichni společně v jednom pokoji i s R. G., žalobkyně a) nakonec musela žít u známého a Čečenci jí vyhrožovali, že jí pošlou do Čečenska. M. B. byl pět měsíců ve vazbě, poté tři měsíce po propuštění nesměl do Německa, potom si našli byt a Němci jim řekli, že mají žádat o azyl v České republice, protože ze žalobců již byli unaveni. Žalobkyně a) vysvětlila, že do České republiky nepřijeli žalobci už v roce 2021, protože neměli rodný list žalobce d), poté onemocněli, přišlo rozhodnutí o deportaci žalobce d) a právník jim poradil žádat o azyl v České republice. Ačkoli žalobci jsou v České republice od srpna 2022, o azyl požádali až nyní, protože se obávali vyhoštění, mezitím opět čekali na doklady. V Německu žalobci bydlit nechťejí, zažili tam hodně stresu.
14. Při svědecké výpovědi dne 13. 7. 2023 vypověděl M. B., partner žalobkyně a), že se s žalobkyní a) seznámil tak, že jeho kamarád se s ní chtěl rozvést a on si jí potom vzal, přičemž poprvé se s ní viděl při islámském obřadu v roce 2018, úřední sňatek spolu nemají. V té době žil M. B. v České republice, žalobkyni a) od svatby navštěvoval, ale nebydleli spolu, přičemž žít spolu začali v roce 2019 či 2020 v Německu v Juterborgu. Společný život financoval M. B. z brigád, žili tam do července 2022 a potom se přestěhovali do Teplic. Na otázku, proč žalobkyně a) lhala, že se vrátila do Ruska, M. B. odpověděl, že se obávala vyhoštění do Ruska, její syn dostal vyhoštění a ona jej měla brzy dostat také. Azylový úřad žalobkyně a) kontaktovala naposled v srpnu 2022, advokát jim řekl, aby jeli do České republiky a pořídili si pobyt za účelem sloučení rodiny, protože v Německu by dostali správní vyhoštění. Z dětí žalobkyně a) je M. B. otcem pouze žalobce d). V Německu čekali celé roky, protože jim německé úřady nedaly rodný list, navíc byl covid, německý sociální úřad jim až nyní vydal potřebný dokument. Během pobytu v Německu měli M. B. a žalobkyně a) jen nějaké pokuty, jiné problémy neměli. Na otázku, zda si je tím jistý, M. B. odpověděl, že advokát řekl, že je hledá policie, protože žalobce b) nechodí do školy. Advokát potom volal policii, že je žalobce b) v České republice a řeší se otázka sloučení rodiny. Další problémy M. B. v Německu spočívaly v tom, že měl problémy s Interpolem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kvůli Kazachstánu a německá policie jej zadržela na dobu 5 měsíců na přelomu let 2018 a 2019. V celé Evropě M. B. podle svých slov žádný trestný čin nespáchal. V České republice se živí brigádami ve směnárně a dováží automobily ze zahraničí. M. B. uvedl, že se nechtějí vrátit do Německa, protože jim advokát řekl, že je v Německu kromě vyhoštění nic nečeká, na azyl žalobkyně a) čekala devět let. Žalobkyně a) nemá žádné příjmy. Závěrem své výpovědi M. B. uvedl, že chce, aby všichni dostali šanci žít pospolu v České republice, budou žít podle zákona, nechce, aby rodina žila v Německu s rizikem vyhoštění.

15. Ze správního spisu dále vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral Informaci OAMP, Německo ze dne 30. 5. 2023. Poté žalovaný vyrozuměl žalobkyni a) o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně a) se s těmito podklady dne 9. 8. 2023 seznámila a nově uvedla, že je těhotná a ráda by to doložila. Žalovaný stanovil žalobkyni lhůtu na doložení do 16. 8. 2023. Žalovaný následně vyžádal provedení pobytové kontroly Policií České republiky na adrese žalobců. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.
16. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
17. Podle § 50 odst. 2 věty první správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán.
18. Podle § 68 odst. 3 správního řádu platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
19. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
20. Podle § 10a odst. 2 téhož zákona, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
21. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
22. Soud na tomto místě uvádí, že Dublinské nařízení je součástí Dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států.
23. Dle článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
24. Podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení se odchýlně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

25. Podle čl. 2 písm. g) Dublinského nařízení platí, že rodinným příslušníkem se rozumí tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu, tedy manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země.
26. Podle čl. 9 Dublinského nařízení platí, že pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.
27. Žalobci v projednávané věci namítali, že státem příslušným k posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany měla být Česká republika a nikoli Spolková republika Německo, neboť to odůvodňuje soukromý a rodinný život žalobců, nejlepší zájem nezletilých dětí a skutečnost, že v Německu dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení. Žalobci se dále domáhali využití diskrečního oprávnění dle čl. 17 Dublinského nařízení a prolomení ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu k této problematice.
28. Soud nejprve uvádí, že cílem dublinského systému je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping, tj. snaží se zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje Dublinské nařízení podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti (srov. viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24). Kritéria pro určení příslušnosti stanoví zejména čl. 3 – 16 nařízení. Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nařízení, dokud nedospěje k takovému, jež bude moci na případ žalobců použít.
29. Žalobci zastávali přesvědčení, že žalovaný měl příslušnost posoudit podle čl. 9 Dublinského nařízení, neboť žalobkyně a) má na území České republiky svého druha M. B., který zde požívá mezinárodní ochrany. Žalovaný svůj závěr o nenaplnění definičních znaků rodinného příslušníka, a tedy i kritéria podle čl. 9 Dublinského nařízení založil na tom, že žalobkyně a) a M. B. nejsou manželé, neboť sňatek teprve plánují a žalovanému nebylo doručeno žádné potvrzení o muslimském sňatku v Německu. Soud doplňuje, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně a) a M. B. uzavřeli pouze muslimský sňatek, který nemá právní relevanci, což oba shodně tvrdili. Učinili tak navíc v roce 2018, kdy byl M. B. stále ženat se svou manželkou A. M., s níž se rozvedl teprve v září roku 2022, jak vyplývá z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky. M. B. tedy byl stále ženatý v době, kdy si při neoficiálním obřadu vzal žalobkyni a), což může zakládat jisté

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pochyby o trvalosti jejich vztahu. Žalovaný k trvalosti vztahu žalobkyně a) a M. B. uvedl, že M. B. nemůže bez německých povolení žít na území Spolkové republiky Německo déle než tři měsíce v období šesti měsíců. Německé pobytové povolení nebylo žalovanému známo a soud doplňuje, že M. B. ani netvrdil, že by takovým povolením disponoval. Žalobci tedy neměli možnost legálně trvale žít rodinným životem v Německu s M. B. Z uvedeného je tedy zřejmé, že ačkoli si lze představit rozsáhlejší odůvodnění, žalovaný se zabýval otázkou, zda je M. B. rodinným příslušníkem žalobců ve smyslu Dublinského nařízení. Argumentaci žalovaného, že M. B. může za rodinou jezdit a zároveň nemůže v Německu pobývat déle než tři měsíce v období šesti měsíců, soud nepovažuje za vnitřně rozpornou, neboť tato tvrzení si navzájem neodporují. M. B. skutečně může za rodinou dojíždět na dobu, kterou může v Německu pobývat bez povolení. K tomu je nutno dodat, že partner žalobkyně ani nesplňuje kritéria rodinného příslušníka podle čl. 2 písm. g) Dablinkského nařízení, neboť, jak vyplynulo z pohovoru s žalobkyní a) ta ze země původu nevycestovala s M. B., tudíž s ním v zemi původu netvořila rodinu. Žalobkyně totiž vycestovala s jiným mužem R. G., s nímž v roce 2014 přicestovala do Německa a uzavřela s ním muslimský sňatek. Podle názoru soudu tedy žalovaný dospěl ke správnému závěru, že kritérium příslušnosti podle čl. 9 Dublinského nařízení nebylo aplikovatelné.

30. Žalobci se dále domáhali využití tzv. diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, které umožňuje nepřislušnému členskému státu atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že diskreční oprávnění neznamená právo státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. V rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34, Nejvyšší správní soud uvedl, že čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení výslovně uvádí, že se lze odchýlit od příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. Za použití jazykového a systematického výkladu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (čl. 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít. Nejvyšší správní soud zohlednil znění odst. 17 preambule Dublinského nařízení s tím, že na základě jeho formulace *„by se mohlo na první pohled zdát, že členské státy mohou diskrečního ustanovení využít ve všech případech. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že tak tomu není. Nejprve je nutné zdůraznit, že citovaný text působí spíše proklamativně a může sloužit jako výkladové vodítko. Avšak ani ze znění této části preambule nelze v kontextu nyní projednávaného dovozovat, že by diskreční ustanovení bylo případně využitelné ve všech případech stanovení příslušnosti. Toto proklamativní a obecné ustanovení je totiž omezeno právě zněním čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, který diskreční oprávnění atrakce zcela jednoznačně vymezuje pouze pro případy příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, který odkazuje na kapitolu III. Nejvyšší správní soud se domnívá, že pokud by unijní normotvůrce zamýšlel vztáhnout diskreční oprávnění i na případy příslušnosti stanovené na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III („zbytkové“ kritérium), neomezil by výslovně znění čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení tak, jak je výše uvedeno, resp. by nevyčlenil „zbytkové“ kritérium z kapitoly III.“*
31. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění všech kritérií uvedených v člácích 8 až 15 Dublinského nařízení, a proto postupoval podle „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou aplikovatelnosti čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení a s odkazem na judikaturu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu dospěl ke správnému závěru, že čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení není v případě žalobců aplikovatelný. V souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení byla příslušným členským státem Spolková republika Německo, kde žalobkyně a) požádala dne 23. 1. 2015 o mezinárodní ochranu, což ostatně nepopřela. Německo žádost České republiky o převzetí žalobců akceptovalo, jak vyplývá ze správního spisu. Zdejší soud na tomto místě k žalobním námitkám uvádí, že je vázán judikaturou Nejvyššího správního soudu coby instančně nadřízeného soudu, jehož judikaturu dopadající na danou věc považuje za konstantní a přiléhavou. Soud se proto s výše uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu k otázce aplikovatelnosti čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení v případech příslušnosti určené podle čl. 3 odst. 2 téhož nařízení ztotožnil a neshledal důvod se od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit, jak navrhovali žalobci.

32. Žalovaný následně v napadeném rozhodnutí posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a s § 3 správního řádu zkoumal podmínky azylového řízení ve státě, do něhož měli být žalobci přemístěni, tj. ve Spolkové republice Německo. Žalovaný se tedy zabýval otázkou, zda v případě Spolkové republiky Německo neexistují vážné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl, či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení, pro které by byl oprávněn rozhodnout sám o posouzení žádosti žalobců bez ohledu na kritéria stanové Dublinským nařízením.
33. Soud upozorňuje, že evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí. Zásada vzájemné důvěry, kterou je nutné při výkladu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení respektovat, umožňuje mezi členskými státy vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr vyslovil, že „[...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.“
34. V rozsudku ze dne 7. 2. 2019, č. j. 1 Azs 62/2018-20, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[s]polečný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

35. V rozsudku ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22, Nejvyšší správní soud uvedl, že žadatele o mezinárodní ochranu nelze v rámci dublinského nařízení přemísťovat do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazují natolik závažné, tedy systémové nedostatky z hlediska závazných standardů společného evropského azylového systému, že by zde v případě přemístění žadatele vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení rozporné s požadavky zejména čl. 4 Listiny základních práv EU a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak byly konkretizovány v judikatuře Soudního dvora Evropské unie a Evropského soudu pro lidská práva. Přemístění žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu Dublinského nařízení lze tedy provést jen tehdy, pokud příslušný členský stát nebude mít systémově v obecné rovině, případně i v rovině individuální (např. z důvodu zvláště závažného zdravotního stavu), problém se zajištěním alespoň minimálních důstojných podmínek, pokud jde o řízení a o podmínky přijetí dotčeného žadatele (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2020, č. j. 5 Azs 65/2020-31).
36. Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že za systémové nedostatky lze považovat nedostatky azylového řízení nebo podmínek přijetí žadatelů, které mají původ ve vlastních základech tohoto systému a kterým jsou vystaveni všichni žadatelé nebo určité skupiny, a to předvídatelně a pravidelně. Rovněž jde o nedostatky týkající se faktických okolností, které vedou k tomu, že teoreticky věcně správně koncipovaný azylový systém zcela nebo v podstatném rozsahu není schopen plnit své funkce a stává se ve významném ohledu neúčinným. Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně zdůraznil, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se nedotýká automaticky povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Ojedinelé případy nezakládají existenci systémových nedostatků. Vyvrátit domněnku vzájemné důvěry lze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Skutečnosti, které by k vyvrácení domněnky bezpečné země vedly, proto musí splňovat určité kvalitativní požadavky a pro existenci vážné obavy je nutno, aby pro obavu svědčily závažné důkazy. O systémové nedostatky se jedná až v případě, kdy by žadateli byl v případě navrácení do členského státu Evropské unie odpovědného za posouzení jeho žádosti odepřen nebo zásadním způsobem ztížen přístup k azylovému řízení nebo pokud azylové řízení v tomto členském státě trpí základními nedostatky nebo pokud tento členský stát není schopen během řízení o mezinárodní ochraně uspokojovat základní životní potřeby žadatele (např. ubytování, stravování, hygienu) v přijatelném standardu, a to z důvodu nedostatečného vybavení nezbytnými prostředky (k tomu srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2021, č. j. 5 Azs 198/2018-57, a ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37).
37. V rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 Azs 345/2016-24, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[j]e totiž všeobecně známou skutečností, že Švýcarsko i Německo jsou vyspělými demokratickými státy, s fungujícím právním systémem a vysokou úrovní dodržování práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a podmínek jejich přijetí. Nejvyššímu správnímu soudu není z jeho rozhodovací činnosti v obdobných případech známo, že by existovalo rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, Evropského soudu pro lidská práva či analýza příslušných institucí EU, Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nebo nevládních organizací, které by zpochybňovaly kvalitu azylového řízení a podmínky přijetí žadatelů o udělení mezinárodní ochrany na území těchto států.“

38. Podle názoru soudu z obsahu správního spisu nevyplývají možné systematické nedostatky německého azylového řízení. Podle Informace OAMP, Německo ze dne 30. 5. 2023 nebyly hlášeny případy, kdy by se navrátilci po příjezdu do Německa potýkali s problémy s opětovným přístupem k azylovému řízení nebo s jinými problémy. Pokud navrátilci již v Německu požádali o mezinárodní ochranu, jsou obvykle povinni vrátit se do regionu, do kterého již byli přiděleni během předchozího azylového řízení v Německu. Ubytování v přijímacích střediscích je často v prostorách bývalých kasáren, kde je snaha nabízet potraviny s ohledem na náboženské cítění a některá střediska umožňují žadatelům o mezinárodní ochranu připravovat si vlastní jídlo. Mnoho obcí rovněž zrušilo kolektivní ubytovací střediska a umožňuje žadatelům o mezinárodní ochranu pronajmout si byt. Od roku 2020 měly tři spolkové země, konkrétně Berlín, Braniborsko a Dolní Sasko zaveden strukturovaný postup pro identifikaci zvláště zranitelných žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že na úrovni Evropské unie, jejích jednotlivých výkonných orgánů, Evropského soudního dvora či ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo, jako to učinil v minulosti v případě Řecka. Žalovaný zastával názor, že Spolková republika Německo ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv a je považována za bezpečnou zemi nejen Českou republikou, ale i ostatními zeměmi Evropské unie. Žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že žalobcům nehrozí v Německu nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany.
39. Soud k námitce žalobců stran nedostatečného posouzení nedostatků azylového řízení v Německu dospěl k závěru, že žalovaný dostatečným způsobem zkoumal, zda předání žalobců do Spolkové republiky Německo nebrání závažné důvody spočívající v systematických nedostacích v azylovém řízení. Soud zároveň nepřehlédl, že žalobkyně a) své obavy z ponižujícího a nelidského zacházení a styku s jinými muži v Německu nevznesla ve správním řízení, ale až v podané žalobě, což námitce ubírá na důvěryhodnosti. V průběhu správního řízení žalobkyně a) uvedla pouze, že v Německu zažila její rodina hodně stresu, což podle názoru soudu vztahovala převážně k výsledku na policii kvůli hledání jejího partnera Interpolem, délce azylového řízení v Německu a možné obavě ze správního vyhoštění. O možném ponižujícím a nelidském zacházení a svém postavení zvláště zranitelné osoby žalobkyně ve správním řízení nehovořila, přičemž zároveň nelze přehlédnout, že pobývala v Německu podle svých slov od roku 2014 do roku 2022, zůstala tedy dobrovolně v zemi, do níž se nyní obává návratu, značnou část svého života (8 let). Podle názoru soudu proto nelze vyčítat žalovanému, že jako podklad pro zjištění azylového řízení v Německu použil „pouze“ Informaci OAMP, Německo ze dne 30. 5. 2023. Množství shromážděných podkladů a argumentace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí podle názoru soudu odpovídá argumentaci žalobkyně a), nebo spíše její absenci, ve správním řízení, neboť nebylo povinností žalovaného předvídat možné argumenty žalobců a reagovat na ně. K námitce žalobců, že je lze považovat za zvláště zranitelné osoby, soud uvádí, že podle Informace OAMP, Německo mělo Braniborsko zavedený strukturovaný postup pro Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

identifikaci zvláště zranitelných žadatelů o mezinárodní ochranu. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobci pobývali právě v Braniborsku a je tedy zřejmé, že mohou být coby zvláště zranitelné osoby identifikováni a podle toho s nimi bude zacházeno. Totožný závěr rovněž vyplývá ze žalobci odkazované zprávy Asylum Information Database 2022 Update, podle níž má Braniborsko strukturovanou proceduru za účelem identifikace zvláště zranitelných žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobkyně a) navíc dne 3. 7. 2023 uvedla, že jí v Německu přestěhovali do jiného zařízení, protože měla problém s Čečenci. Je tedy zřejmé, že německé orgány v případě potřeby činí kroky k její ochraně.

40. Podle názoru soudu obava žalobkyně a) z kontaktu s cizími muži v Německu, kde navíc dosud pobývala dlouhou dobu většinou pouze se svými dětmi a bez partnera, sama o sobě nedosahuje vysoké míry závažnosti ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudního dvora. K obavám žalobkyně a) z pronásledování ze strany bývalého manžela z Čečenska soud podotýká, že azylové řízení je neveřejné, nelze tak zjistit faktický pobyt žalobců. Soud navíc zdůrazňuje, že nebylo konkrétně tvrzeno ani prokázáno, že by žalobkyni a) její bývalý manžel z Čečenska pronásledoval od počátku jejího pobytu v Německu v roce 2014, a neexistují žádné indicie, které by naznačovaly, že by jí po tak dlouhé době začal pronásledovat. Německo je navíc podstatně rozlehlejší státem s větším počtem obyvatel, než je Česká republika, a proto obava žalobkyně a) z možnosti pronásledování a jejího nalezení bývalým manželem postrádá racionální základ. Soud tak má za to, že nalezení žalobců v České republice je pravděpodobnější než v Německu. Ačkoli soud chápe, že přítomnost M. B., partnera žalobkyně a), na území České republiky, jistě zakládá komfortnější podmínky a pocit bezpečí pro žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu, avšak pokud nejsou u žadatele o mezinárodní ochranu přítomny žádné přihlédnutí hodné okolnosti, je třeba intenzitu vyššího komfortu považovat pouze za projev zapovězeného asylum shopping. Soud zároveň nepřehlédl, že žalobci b), c) a d) jsou ještě ve věku, kdy budou schopni opětovně adaptace v Německu, kde dlouhou dobu žili a žalobce b) tam chodil i do školy. Argumentace žalobců tím, že je německý azylový systém zahlcen, což vede k neúměrné délce azylového řízení, podle názoru soudu nezakládá systémové nedostatky azylového řízení, nýbrž naopak svědčí o tom, že Německo je žadateli o azyl vyhledávanou bezpečnou zemí, jak správně poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud dále upozorňuje, že v případě nejednoho z členských států Evropské unie by bylo možné shledat určité nedostatky v jejich azylových systémech, ale v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu to neznamená, že jakýkoli nedostatek má za následek nelidské či ponižující zacházení.
41. Žalovaný tedy ve vztahu k čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení dospěl ke správnému závěru, že neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů ve Spolkové republice Německo. Soud proto uzavírá, že pokud žalovaný shledal, že příslušnou pro posouzení žádosti žalobců je Spolková republika Německo, pak tomuto závěru nelze ničeho vytknout.
42. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobců, že žalovaný nedostatečně zohlednil jejich rodinný život a nejlepší zájem dítěte. Soud upozorňuje, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „jakkoli je zájem dítěte dle čl. 3 citované Úmluvy předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí a státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, jsou povinny zajistit, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli (čl. 9 Úmluvy), nelze tyto principy samy o sobě podřadit pod další, nad rámec zákonem o azylu stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany a správní soud nemá žádnou zákonnou možnost zrušit žalobou napadené rozhodnutí s odvoláním na výše uvedené principy“ (k tomu srov. rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dále dovodil, že zohlednění nejlepšího zájmu dítěte v řízení ve věci mezinárodní ochrany je vyhrazeno pouze meritornímu rozhodování, nikoli případům, kdy není žádost věcně projednána (k tomu srov. rozsudek ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020-32). Z judikatury dále vyplývá, že v případech, kdy je řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože žádost byla nepřijatelná, správní orgán věcnou stránku žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, nerozhoduje tedy ve věci samé (srov. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2020, č. j. 5 Azs 65/2020-31). Ačkoli tedy žalovaný nebyl v projednávané věci povinen zabývat se nejlepším zájmem dítěte (nezletilých žalobců), přesto tak v napadeném rozhodnutí učinil, když definoval nejlepší zájem dítěte i s ohledem na judikaturu Ústavního soudu a uvedl, že M. B. je otcem pouze jednoho z dětí žalobkyně a). Žalovaný rovněž zdůvodnil, že M. B. může za svou rodinou jezdit do Německa stejně jako dosud, přičemž rodina žalobců byla rozdělena již dříve z vlastního rozhodnutí, a tedy nebude rozdělena až napadeným rozhodnutím. Takto provedené hodnocení přiměřenosti vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobců považuje soud za zcela dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Žalovaný zjistil relevantní faktory přiměřenosti, které posléze zkoumal a odpovídajícím způsobem hodnotil ty důležité, které mohly být pro posouzení věci významné. Přiměřenost rozhodnutí byla přirozeně zkoumána jen ve vztahu k okolnostem, které v řízení vyšly najevo. Podle názoru soudu žalovaný nikterak nezamtl, že je zájem dítěte nutno vykládat ve smyslu mezinárodních smluv, neboť jím uvedená definice nejlepšího zájmu dítěte není nikterak v rozporu s Úmluvou o právech dítěte. Žalobci odkazovaný Obecný komentář Výboru OSN o právech dítěte č. 14 z roku 2013 je navíc právně nezávazný. Nebylo tedy pochybením žalovaného, že nejlepší zájem dítěte nehodnotil podle této konkrétní definice. Soud dále k otázce rodinného života podotýká, že nezletilí žalobci b), c) a d) nebudou nijak odděleni od žalobkyně a) coby své matky, která o ně pečuje. Zároveň nebude znemožněn kontakt žalobců s M. B., neboť Německo sousedí s Českou republikou, mohou se tedy pohodlně navštěvovat jak doposud. Soud doplňuje, že ačkoli je zachování celistvé rodiny a rodinného zázemí zajisté v zájmu nezletilých dětí, žalobci dosud trvale s M. B. nežili, na jejich situaci se tudíž přesunem do Německa nic nezmění. Námitky tvrdící ohrožení soudržnosti rodiny soud tudíž neshledal důvodnými.

43. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobci namítané porušení § 3, § 50 odst. 2, § 68 odst. 3 správního řádu, § 3 pododstavce 2 a čl. 17 Dublinského nařízení, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
44. Ze všech výše uvedených důvodů soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 4. března 2024

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně